

PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA BỒ-TÁT TẠNG CHÁNH PHÁP KINH

QUYỂN 28

Phẩm 9: TINH TẤN BA-LA-MẬT-ĐA (Phần 4)

Lại nữa, này Xá-lợi Tử! Bồ-tát tại gia đối với Khế kinh hành tướng như thật của Như Lai lập ra, tuy nghe rồi nhưng không thích đa văn, đối với hạnh thiếu dục không thích tu tập, cũng không tin thọ các Khế kinh đồng loại, đối với giáo pháp Đại thừa của Như Lai sinh hủy báng. Những hạng người như vậy đều đọa vào đường ác.

Sao gọi là các đường ác? Đó là Diêm-ma-la giới, ngạ quỷ, súc sinh, biên địa, các ác luật nghi, dù làm được thân người nhưng không đầy đủ, cấu uế chướng nặng, đủ mọi tà kiến.

Này Xá-lợi Tử! Chỗ đáng nhàm chán như vậy, chư Phật, Bồ-tát đều xa lìa không thích sinh vào nơi ấy, cho đến không thể mau chóng chứng đắc Chánh đẳng Chánh giác.

Lại nữa, này Xá-lợi Tử! Bồ-tát tại gia thích dựa vào những người có thế lực lớn như: quốc vương, đại thần và các nhân dân giàu có hào kiệt, như vậy thì càng thêm sân nhuế. Hễ nói ra điều gì phần nhiều là sự dối trá, tích tập việc ác, mê hoặc người khác, hay sinh khinh chê. Người này dùng lời bất thiện nhất định đọa đường ác, thân thể ốm gầy, đủ các tướng ác.

Này Xá-lợi Tử! Đó là năm pháp của Bồ-tát tại gia. Vì lý do đó cho nên không thể gặp Phật xuất thế, không thể thân cận bạn tốt, không thể gặp thời tốt, thiện căn đã được tích tập đều bị hủy hoại, không thể theo học với Đại Bồ-tát trì giới, cho đến không thể mau chóng chứng đắc Chánh đẳng Chánh giác.

Khi ấy, Đức Thế Tôn muốn làm sáng tỏ nghĩa trên, liền lập lại bằng kệ rằng:

*Nếu ai thực hành theo năm pháp
Thì không thể tăng trưởng thắng tuệ
Mà lại xa lìa Bạc Điều Ngự
Không thể mau chóng thành Chánh giác.
Khi đối hết tất cả hữu tình
Như vua, đại thần, các nô tỳ
Đều đoạn tất cả sức thiện căn
Không thể gặp được Phật xuất thế.
Hoặc lại kinh bố các hữu tình
Ra lệnh trói bắt và đánh đập
Làm các nghiệp ác như vậy rồi
Lại thường xa lìa Bạc Vô Thượng.
Đối với Bí-sô, Bí-sô-ni
Phá các tịnh giới sinh bệnh khổ
Sát-na không gặp được thời tốt
Thường luôn xa lìa các Đức Phật.*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Cha, mẹ, vợ, con các quyến thuộc
Mãi luôn theo học hạnh phi pháp
Ngược lại không thích nghe chánh pháp
Đọa vào si mê khó ra khỏi.
Giá như gặp Phật cầu thân cận
Trong khoảng sát-na không thể được
Hoặc có lúc ham thích xuất gia
Bị các chướng nạn luôn ập đến.
Hoặc lúc nghe chánh pháp này rồi
Rồi tùy theo chỗ nói chân thật
Hữu tình càng sinh tâm sân nhuế
Cho rằng đây là phi chánh pháp.
Gây ra các chướng nạn như vậy
Trong mười sáu phần chưa bằng một
Do nhân hủy báng chánh pháp này
Đời đời mù lòa không thể thấy.
Thế nên không thấy Bạc Chánh Giác
Dù thấy không sinh tin thanh tịnh
Sẽ được thân người không đầy đủ
Sau đọa vào tất cả bàng sinh.
Nếu người quy hướng Phật Bồ-tát
Và sinh ham thích với Bồ-đề
Tất cả chướng nạn đều tiêu trừ
Khéo hay tu tập hạnh chân chánh.
Tất cả cha mẹ và quyến thuộc
Cùng với tất cả hữu tình khác
Hướng dẫn ai nấy đều xuất gia
Mau chóng nhiếp thọ về chánh đạo.
Trước hết hướng dẫn mẹ mình rồi
Lại hay khen ngợi khiến xuất gia
Cùng nhau đi đến Bạc Thiện Thệ
Phát tâm khai ngộ đại Bồ-đề.*

Lại nữa, này Xá-lợi Tử! Bồ-tát xuất gia có năm pháp như vậy, xa lìa các bạn lành, chư Phật xuất thế dù chỉ trong khoảng sát-na cũng không thể gặp, sức thiện căn đã được tích tập cũng đều bị phá hoại, không thể theo học với các Đại Bồ-tát trì giới, cho đến không thể mau chóng chứng đắc Chánh đẳng Chánh giác. Năm pháp đó là gì?

1. Do suy nghĩ tà vạy cho nên phá các tịnh giới.
2. Do không tin nên hủy báng chánh pháp.
3. Đắm trước lợi dưỡng và thích danh tiếng.
4. Chấp trước ngã kiến vào các hiểm nạn.
5. Hay sinh tật đố đối với hạnh thiện của người khác.

Này Xá-lợi Tử! Bồ-tát xuất gia đủ năm pháp như vậy nên xa lìa bạn lành, không thể gặp Phật xuất thế. Nói tóm lại, cho đến không thể mau chóng chứng đắc Chánh đẳng Chánh giác.

Này Xá-lợi Tử! Vì nghĩa đó, cho nên giống như chó đói ốm o tiêu tụy, da dính liền

xương, bỗng thấy xương khô liền sinh tưởng muốn ăn. Tưởng thế, nó ngoạm lấy khúc xương khô đó mang đến chỗ vắng, ra sức liếm gặm, gặm đến nỗi miệng bị tổn thương, máu chảy lên khúc xương, nhưng nó không biết đó là máu của mình mà cứ vọng sinh ham thích, muốn “ăn” no nê nhưng không thể được. Lúc đó, có Sát-đế-lợi, Bà-la-môn, Trưởng giả, Cư sĩ từ xa đi đến, thấy con chó đói này đang gặm xương khô liền than thở. Thấy những người này đến, con chó đói tự suy nghĩ: “Các người kia đến nhất định cướp mất thức ăn ngon của ta.” Nghĩ thế, nó liền sủa dữ tợn, mắt nhìn lườm lườm, nhe răng hừ hừ.

Này Xá-lợi Tử! Ý ông nghĩ sao? Khi thấy khúc xương khô không có máu thịt gì, các người kia có cướp đoạt không?

Xá-lợi Tử thưa:

–Dạ không, thưa Thế Tôn! Dạ không, thưa Thiện Thệ!

Đức Phật hỏi:

–Này Xá-lợi Tử! Như vậy thì tại sao con chó kia lại khởi tưởng như thế?

Xá-lợi Tử bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Là vì con chó quá đói, nên gặp xương khô nó coi như là vị cam lồ, vọng sinh tham ái, nên sủa dữ tợn, mắt nhìn lườm lườm, nhe răng hừ hừ, sợ các người kia đến cướp khúc xương.

Đức Phật hỏi:

–Này Xá-lợi Tử! Như sau khi ta diệt độ, có các Bí-sô đối với các chủng tộc, cho đến tiện lợi bất tịnh, tâm sinh đắm trước, bị nó trói buộc. Hành tướng như vậy, trong khoảng sát-na muốn thành tựu Phật sự cũng không thể được. Ta cho rằng, các Bí-sô ở trong pháp Phật cũng như con chó đói kia, nên bị Như Lai quả trách. Nếu các hữu tình thấy hành tướng của các Bí-sô này cũng lại hủy báng cũng như con chó đói kia.

Này Xá-lợi Tử! Lại có Đại Bồ-tát làm lợi lạc tất cả hữu tình, cầu trí tuệ Phật, chính thân mạng mình còn xả bỏ, huống nữa đối với thiện nghiệp của người khác mà lại sinh ganh ghét.

Lại nữa, này Xá-lợi Tử! Thế gian có người ngu si, vì mạng sống nên ham thích tiền tài châu báu, ăn uống, thân làm nô bộc, bị trói buộc sai khiến, xua đuổi; đối với dòng họ người khác lại cuồng vọng thân cận, là vì tham cầu sinh ra ganh ghét người khác.

Này Xá-lợi Tử! Như Bí-sô kia vì tham lợi dưỡng ở nơi dòng họ ấy, trước thấy người khác đến lại sinh tâm ganh ghét, nói với người đến sau rằng: “Ta ở đây đã lâu, các người từ đâu đến đây? Các trưởng giả trong dòng họ này trước đã phát nguyện cung phụng mọi thứ y phục, đồ ăn, thức uống, ngọc cụ, thuốc thang quyết định cho ta.” Rồi lại nói tiếp: “Các người là người đến sau thì làm sao mà có được.” Nhân đó, vị Bí-sô kia phát sinh ba thứ lỗi lầm:

1. Đắm trước chỗ ở.

2. Không thích ở chỗ cũ.

3. Có thể hiểu rõ pháp thế gian nhưng không biết gì về pháp xuất thế gian.

Lại nữa, các Bí-sô này ở trong dòng họ trưởng giả không thích ở yên. Các Bí-sô này lại nói: “Trụ xứ có ba. Một là ham thích xứ trụ. Hai là hòa hợp xứ trụ. Ba là như thật xứ trụ.” Đã thế, còn nói với các trưởng giả rằng: “Trưởng giả các ông mắc phải nhiều sai lầm, nên phải hết lòng sinh cung kính ta, xưng dương tán thán pháp của ta.”

Này Xá-lợi Tử! Do dòng họ này hay sinh ganh ghét đối với pháp thanh tịnh, nên

đều bị giảm mất.

Này Xá-lợi Tử! Lại có dòng họ sinh ganh ghét hư vọng không thật, hoặc có người trì giới hay không trì giới, đối với Đại Bồ-tát thấy đều xa lìa không chịu theo học. Thí dụ như vậy phải nên biết rõ.

Lại nữa, này Xá-lợi Tử! Đời quá khứ vô lượng vô biên rộng lớn a-tăng-kỳ kiếp chẳng thể nghĩ bàn, lúc đó có Phật ra đời hiệu là Thắng Cao Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Biến Tri, Minh Hạnh Túc, Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng Phu, Thiên Nhân Sư, Phật Thế Tôn. Đức Phật ấy trụ thế chín mươi câu-chi năm. Trong hội Phật ấy có chín mươi na-do-đa đại chúng Thanh văn, đều là A-la-hán, đã hết các lậu, không còn phiền não, hoàn tất việc lợi mình, tâm được tự tại, đến bờ giác ngộ. Lúc đó, có trưởng giả tên là Thiện Tập, của cải giàu có, quyến thuộc đông nhiều, tiền tài châu báu sung túc, đầy đủ các món như kim ngân, lưu ly, xa cừ, mã não, san hô, hổ phách, trân châu, thọ dụng không hết. Lại có nô tỳ hầu hạ, voi ngựa, xe cộ và các kho báu chứa đầy tràn. Lúc đó, trưởng giả sinh được hai người con, người con đầu tên là Tịnh Trụ, con thứ hai tên là Tịnh Trì, diện mạo đoan chánh, thân tướng đầy đủ, ai nấy cũng thích ngắm nhìn. Hôm nọ chúng chạy nhảy chơi giỡn trên lầu gác lớn.

Khi ấy, Đức Phật bảo Xá-lợi Tử:

–Buổi sáng hôm ấy, Đức Thắng Cao Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Chánh Giác, mặc y cầm bát cùng đại chúng Bí-sô trước sau vây quanh vào đại thành lần lượt khất thực. Tướng Đức Phật rực rỡ sáng như núi vàng, lại như cờ vàng to lớn rực rỡ tối thượng đệ nhất, trụ hạnh Xa-ma-tha, các căn ẩn mật. Cũng như long tượng thanh tịnh hết sức vi diệu, như ao hồ lớn lìa các nhơ bẩn, lại như biển lớn đầy cả châu báu, như chúa trời Đế Thích có chư Thiên vây quanh; như Đại phạm Thiên vương trang nghiêm tịch tĩnh, đầy đủ thanh tịnh, tâm ý điều hòa, các căn vắng lặng. Lúc đó, hai người con này thấy Đức Thắng Cao Như Lai, Đa-đà-a-già-độ, A-la-ha, Tam-miệu Tam-bồ-đề, thấy thế khen ngợi rồi từ xa đi đến. Đức Phật thân tướng tốt đẹp vô lượng vô biên, viên mãn đầy đủ, hai người con này chiêm ngưỡng Thế Tôn tâm không nhàm chán.

Này Xá-lợi Tử! Đồng tử Tịnh Trụ thuở xưa đã từng diện kiến Thắng Cao Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Chánh Giác, nên mới nói với đồng tử Tịnh Trì:

–Thuở xưa em đã từng thấy Đức Như Lai Thắng Cao chưa? Công đức của Đức Phật này không có cùng tận, Ngài là cha lành của tất cả hữu tình.

Lúc đó, đồng tử Tịnh Trì nói:

–Thuở xưa em chưa từng thấy Đức Phật này, tướng tốt của Thế Tôn đầy đủ, oai đức đặc biệt.

Đồng tử Tịnh Trụ nói:

–Thuở xưa anh đã từng thấy Đức Như Lai Thắng Cao, anh nguyện đương lai cũng giống như Đức Phật này không khác.

Này Xá-lợi Tử! Lúc đó đồng tử Tịnh Trụ nói kệ rằng:

*Con nguyện đương lai như Thế Tôn
Có các chúng Bí-sô vây quanh
Nếu con được giống tướng Như Lai
Được gọi Bạc Tối Thượng như vậy.
Nay con cúng dường thức ăn uống
Vì muốn cầu Bồ-đề vô thượng
Nhà cửa sở hữu đều vứt bỏ*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Con nguyện đương lai thành Chánh giác.

Ví như các sao, trăng sáng nhất

Ai người thấy rồi không mát mẻ

Trong chúng hữu tình Phật hơn hết

Ai không bỏ nhà cầu xuất gia.

Này Xá-lợi Tử! Lúc đồng tử Tịnh Trì nghe kệ này rồi, lại nói kệ rằng:

Nay anh chớ nói lời như vậy

Cũng chớ lớn tiếng báo bốn phương

Anh nghe lời chân thật của em

Làm sao mau chóng được Bồ-đề.

Này Xá-lợi Tử! Đồng tử Tịnh Trụ nghe kệ này rồi lại nói kệ rằng:

Nếu em không ham thích đạo này

Thì chớ có khởi tâm ganh ghét

Nay anh nói ra lời tốt này

Nhờ đó nên được đạo Bồ-đề.

Em đối tài bảo của thế gian

Cũng chớ có sinh tâm keo kiệt

Chính thân mạng này anh còn xả

Thế nên nói cho em biết rõ

Cho em mọi thứ các nhà cửa

Cho đến tất cả các châu báu

Nay anh đi đến nơi chỗ Phật

Xuất gia mong thọ ký Bồ-đề.

Ba mươi hai tướng đẹp thù thắng

Ai người thấy rồi không ham thích

Bồ-đề vô thượng ai không hành

Đừng nên sinh lòng thấy kém cõi

Anh đối của báu và nhà cửa

Cha mẹ, quyến thuộc, các bạn bè

Mọi thứ như thế anh đều xả

Vì cần đi đến nơi chỗ Phật.

Giả sử trong câu-chi ngàn kiếp

Nghe Phật xuất thế rất khó được

Phật là ánh sáng của thế gian

Người gặp ánh sáng Phật càng khó.

Phật đến Vương thành đi hóa độ

Đại chúng Bí-sô đều vây quanh

Cũng như trời trong trăng sáng tỏ

Chiếu soi khắp tất cả thế gian,

Lại như xuất hiện ngàn mặt trời

Bốn phía nẻo đường đều sáng tỏ

Phật đang hóa độ ở trong thành

Phóng ánh sáng khắp cũng như vậy.

Ví như Tu-di chứa các núi

Cũng như xuất hiện báu thù diệu

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Phật ở trong đại chúng Bí-sô
Thanh tịnh tôn nghiêm cũng như vậy.
Ánh sáng rực rỡ đại oai đức
Chiếu sáng tất cả các hữu tình
Như Lai thù thắng Đấng Lương Túc
Các sắc tướng viên mãn như vậy.
Phật vào Vương thành đang hóa độ
Hiện hiện vô lượng đại oai thần
Chư Thiên, Long thần và hữu tình
Người thấy ham thích đều cung kính,
Ba mươi hai tướng đẹp thù thắng
Thấy rồi ai không cầu chánh pháp
Nếu ai thích tu tập Tiểu thừa
Là kẻ ngu phu thấy yếu kém.
Anh thấy vô thượng Nhân Trung Tôn
Tướng tốt đoan nghiêm rất hiếm có
Nay đều đến chỗ Thiện Thệ Tôn
Vì cầu đạo Bồ-đề vô thượng.

Này Xá-lợi Tử! Khi nghe kệ này rồi, đồng tử Tịnh Trì lại nói kệ rằng:

Em không ham thích nơi Tiểu thừa
Cũng muốn đi đến nơi chỗ Phật
Nay ở trong lầu gác lớn này
Thề nguyện nhảy xuống bỏ thân mạng
Em lại tưởng thân này hư huyễn
Đối thân mạng này nên vứt bỏ
Vì cầu đại trí tuệ vô thượng
Cũng nên đi đến nơi chỗ Phật
Cha mẹ ân ái rất là nặng
Nhà cửa tài vật các cảnh dục
Tất cả em đều muốn xả bỏ
Thệ sẽ đi đến nơi chỗ Phật
Nếu em nguyện được như Thế Tôn
Mong Phật khen ngợi vì nhiếp thọ
Vứt bỏ tất cả sở hữu rồi
Theo Phật xuất gia làm đệ tử.

Này Xá-lợi Tử! Lúc đó, đồng tử Tịnh Trụ từ trên lầu gác thông thả đi xuống, tức thời liền đến chỗ của Đức Thắng Cao Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Chánh Giác. Đồng thời, đồng tử Tịnh Trì ở trong lầu gác phát tâm dũng mãnh, không tiếc thân mạng, từ trên lầu cao nhảy xuống, do tinh tấn như thế cho nên trước đã đến chỗ Đức Thắng Cao Như Lai Ứng Cúng Chánh Đẳng Chánh Giác.

Này Xá-lợi Tử! Đồng tử Tịnh Trụ đến chỗ Phật rồi, đem pháp phục tối thượng vi diệu giá trị bằng một câu-chi số vàng ở Diêm-phù-đàn dâng cúng Như Lai, rồi nói kệ rằng:

Nay con cúng pháp phục vi diệu
Không cầu các sắc tướng đoan nghiêm

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Con nguyện đương lai như Thế Tôn
Tối thượng tối tôn xưng đệ nhất,
Đầy đủ thanh tịnh đại trí tuệ
Nên khéo an trụ sức tinh tấn
Trang nghiêm ba mươi hai tướng đẹp
Nguyện được quả như Đấng Lương Túc.
Lại được thành tựu mười Trí lực
Bốn Vô sở úy khéo an trụ
Con nguyện đương lai như Thế Tôn
Tối thượng tối tôn xưng đệ nhất.
Con nguyện sống trong chánh pháp Phật
Như Phật an trụ trong ánh sáng
Diễn nói các pháp thí hữu tình
Khiến hết tất cả đều giác ngộ.
Nay con cúng pháp phục tối thượng
Không cầu các sắc tướng đoan nghiêm
Nguyện cầu đại Bồ-đề thanh tịnh
Nguyện độ vô biên chúng trời người.
Con nguyện cúng pháp phục thượng diệu
Vì cầu tuệ vô thượng Như Lai
An trụ chánh pháp môn không hai
Nhiếp phục tất cả các ngoại đạo.
Lại nguyện lợi lạc các hữu tình
Đều khiến xa lìa tham sân si
Vô minh, ái, hữu thấy đều trừ
Đạt được pháp vô vi cam lồ.
Lại nói pháp thanh tịnh Như Lai
Lợi lạc tất cả các hữu tình
Khiến xa lìa sinh, già, bệnh, chết
Và diệt buồn rầu các khổ não.
Lại nguyện nói pháp lợi tất cả
Hàng trời, rồng, nhân và phi nhân
Có tướng, không tướng các hữu tình
Tự giác, giác tha đều cung kính.
Con nguyện an trụ các cõi Phật
Phóng ánh sáng chiếu khắp mười phương
Trong chỗ tối tăm và nóng bức
Rưới vị cam lồ được mát mẻ.
Dục giới, Sắc giới, Vô sắc giới
Đều khiến tất cả không đắm trước
Xa lìa tất cả cảnh yêu ghét
Luôn nói pháp thanh tịnh Như Lai.

Này Xá-lợi Tử! Khi đồng tử Tịnh Trì đến chỗ Phật rồi, lại dâng cúng dếp vi diệu
tối thượng lên Đức Thế Tôn một cách ân cần rồi nói kệ rằng:

Con nguyện như Phật Chúng Trung Tôn

Như nhà cửa lớn làm cứu hộ
Khiến các hữu tình lìa nẻo ác
Lại hay diễn nói đạo chân chánh.
Tất cả ái dục ở thế gian
Đó là ngu phu cảnh giới thô
Tất cả hữu vi đều xa lìa
Nguyện Phật xuất thế thường được gặp.
Thấy ánh sáng Phật chiếu thế gian
Phát tâm cúng dường Đấng Lương Túc
Vì lợi tất cả các hữu tình
Thệ cầu quả Bồ-đề vô thượng.
Lại dùng các hương hoa tối thắng
Các loại tràng phan và bảo cái
Vì lợi tất cả các hữu tình
Dâng lên cúng dường Đấng Đại Giác,
Y phục thượng diệu và ăn uống
Giường, mền, ngọc cụ các thuốc thang
Vì lợi tất cả chúng hữu tình
Dâng lên cúng dường Đức Như Lai.
Lại đem trống và các nhạc cụ
Ca vịnh tán thán tiếng vi diệu
Vì lợi tất cả các hữu tình
Cúng dường đấng Xuất Thế rạng ngời.
Lại đem ngọc trân các món ngon
Là vị tối thượng trong thế gian
Vì lợi tất cả các hữu tình
Nguyện dâng cúng dường Phật Thế Tôn.
Cúng dường rộng lớn như vậy rồi
Mong cầu xuất gia theo Như Lai
Vì lợi tất cả các hữu tình
Thề làm tất cả hạnh thanh tịnh.
Nguyện cho tất cả loài hữu tình
Không sinh vào tà đạo huyễn hoặc
Đều khiến câu-chi số hữu tình
An ổn trụ vào tám đường chánh.
Con nguyện không sinh vào Dục giới
Biên địa thấp kém chỗ nhàm chán
Xa lìa tất cả biếng nhác rồi
Thường được thân cận Bạc Tinh Tấn.
Lại nguyện không sinh các nẻo ác
Thường nguyện sinh vào dòng tín tâm
Sinh rồi nên phát tâm tối thượng
Nguyện thấy Như Lai thường thân cận.
Thấy rồi phát tâm thanh tịnh này
Và đem tràng hoa các hương xoa

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

*Cúng dường các thứ trống kỹ nhạc
Nên cầu thắng giải lợi tất cả.
Nguyện ở trong nhiều câu-chi kiếp
Thường khởi việc cúng dường rộng lớn
Xuất gia xa lìa các cảnh dục
Sẽ làm tất cả hạnh thanh tịnh.*

Này Xá-lợi Tử! Hai đồng tử này ở chỗ Đức Thắng Cao Như Lai, Ứng Cúng Chánh Đẳng Giác dùng các thứ kỹ nhạc, kệ, ca, vịnh, tán thán cúng dường Phật rồi, ở ngay nơi đó phát tâm thanh tịnh, dùng Chiên-đàn đồ xây cất tinh xá, ngang dọc bốn du-thiện-na, cao nửa du-thiện-na, xây dựng xong dâng cúng Thế Tôn và thưa: “Cúi xin Như Lai thương xót thọ nhận.”

Hai đồng tử này ở chỗ Thắng Cao Như Lai Ứng Chánh Đẳng Giác khuyến thỉnh Thế Tôn bằng kệ rằng:

*Thỉnh Phật an trụ tinh xá con
Chư Phật quá khứ đã xưng tán
Nay con cúng với tâm thanh tịnh
Xin Phật thương xót thân nạp thọ.
Nếu Phật thường ở tinh xá con
Biết rõ câu-chi số hữu tình
Quá, hiện, vị lai tâm ba đời
Con nguyện đương lai cũng như vậy.
Phật nương tinh xá đến bờ giác
Đạt được chánh đoạn và thân tức
Bốn thứ thắng hạnh đều biết rõ
Con cúng tinh xá cũng như vậy.
Cúi xin Thắng Cao Như Lai Phật
Cùng với tất cả chúng Bí-sô
Nhận tinh xá này trong nửa tháng
Cúng dường tôn trọng thường cung kính.
Nay con ở chỗ Đức Như Lai
Thân cận cung kính cúng dường rồi
Phát tâm tịnh tín cầu xuất gia
Cạo bỏ râu tóc mặc pháp phục.
Bỏ nhà xuất gia như vậy rồi
Đối các lợi lạc mong cầu khắp
Nên thường tu tập thiện tương ưng
Ham thích pháp chân thật như vậy.*

Khi hai đồng tử nói kệ này rồi, đồng tử Tịnh Trụ bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Con nguyện đương lai mau chóng thành Chánh giác, phóng ánh sáng lớn như Phật Thế Tôn không khác.

Đồng tử Tịnh Trì lại bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Con nguyện sẽ làm vị đạo sư ở nơi các đường ác hiểm nạn.

Này Xá-lợi Tử! Khi ấy, đồng tử Tịnh Trì đứng qua một bên ở trước chỗ Đức Thắng Cao Như Lai, cung kính chấp tay phát thệ: “Đối với giáo pháp của Đức Phật, con nguyện không có ngồi nằm, thường lìa ngủ nghỉ, vì lợi hữu tình, cầu đạo vô thượng, luôn

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

luôn xa lìa tất cả biếng nhác, thà vứt bỏ tất cả thân mạng; dù máu, thịt, gân, da có khô cần đi chẳng nữa cũng lại xa lìa tất cả biếng nhác, nên phát tinh tấn dũng mãnh to lớn, cầu đạo Bồ-đề.”

Này Xá-lợi Tử! Lúc đó, Đại Bồ-tát Tịnh Trụ vì Đại Bồ-tát Tịnh Trì mà nói kệ rằng:

*Anh cùng em phát tâm bình đẳng
Tu hành hạnh Bồ-đề vô thượng
Nay anh cũng phát sức tinh tấn
Vì lợi tất cả các hữu tình,
Xa lìa các dục và thân mạng
Máu thịt khô cần vẫn tinh tấn
Nguyện trong ngàn kiếp cố tu tập
Tinh tấn chí vui đạo Bồ-đề,
Thường nghĩ an trụ nơi đồng trống
Và thích núi rừng chỗ vắng lặng
Vì cầu vô thượng đại trí tuệ
Được tự tại trong pháp thanh tịnh.*

Này Xá-lợi Tử! Trong một ngàn năm, Bồ-tát Tịnh Trì chưa có giây phút nào ngủ nghỉ và cũng chưa có giây phút nào biếng nhác, huống là có mộng tưởng. Lại nữa, trong ngàn năm Bồ-tát Tịnh Trì chưa có khi nào ngồi, trừ những lúc tiện lợi, cho đến chỉ trong một khoảng khảy móng tay cũng không quỳ gối, huống nữa là ngồi nằm. Trong một ngàn năm, hễ đến giờ ăn thì Bồ-tát cầm bát đi khát thực, đối với người cúng dường cũng không nhìn xem là nam hay nữ, là bé trai hay bé gái, hóa độ lợi ích hữu tình, tâm hành bình đẳng, khát thực rồi trở về chỗ cũ Tam quán thế gian rồi sau mới ăn, ăn rồi không ăn phi thời, không sinh một niệm tưởng đói khát, cho đến không sinh ý tưởng phân biệt ngon dở, tốt xấu. Lại trong một ngàn năm, nếu không phải thời thì không đi khát thực. Trong một ngàn năm, Bồ-tát ở dưới gốc cây, nhất tâm tinh tấn cầu đạo Bồ-đề, cũng không nhìn xem cây đó là cây gì. Lại trong một ngàn năm, Bồ-tát đều mặc pháp phục, chưa từng có thay đổi. Lại trong một ngàn năm, đối với các dục, Bồ-tát không khởi lên tâm từ, đối với các tổn hại cũng lại như vậy. Lại trong một ngàn năm, Bồ-tát ấy đối với cha, mẹ, anh, chị, em và quyến thuộc của mình, đối với ngày tháng cũng chưa từng khởi một niệm tâm từ. Lại trong một ngàn năm, Bồ-tát ấy chưa từng có một niệm ham thích ở nhà cửa. Lại trong một ngàn năm, Bồ-tát ấy chưa từng khởi một niệm ngắm nhìn mặt trời, mặt trăng và các vì sao. Lại trong một ngàn năm, Bồ-tát ấy chưa từng dựa tường, vách mà sống. Lại trong một ngàn năm, Bồ-tát ấy chưa từng xoa dầu thơm vào thân. Lại trong một ngàn năm, Bồ-tát đối với tự thân chưa từng khởi một niệm biếng nhác. Lại trong một ngàn năm, Bồ-tát ấy chưa từng khởi một niệm mệt mỏi. Lại trong một ngàn năm, cho đến dầu sữa, Bồ-tát ấy cũng không thọ nhận, chỉ thích nhất tâm, tinh tấn, cầu chứng Chánh đẳng Chánh giác. Lại trong một ngàn năm, đối với thân tâm Bồ-tát cũng không mệt mỏi biếng nhác. Lại trong một ngàn năm, Bồ-tát tu hạnh tinh tấn, không khởi một niệm cạo bỏ râu tóc. Lúc đó, bốn đại Thiên vương đến ở trên đánh dùng tay rờ lên đánh tóc tự rụng. Bốn Thiên vương lại đem tóc ấy đến nơi đất thanh tịnh xây tháp phụng thờ. Lại trong một ngàn năm, bốn đại Thiên vương biết Bồ-tát ấy luôn luôn thành tựu việc thiện. Lại trong một ngàn năm, Bồ-tát ấy nếu gặp lúc thời tiết nóng nhưng vẫn nhẫn chịu không thích núp dưới bóng mát. Lại trong một ngàn năm nếu gặp lúc lạnh,

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Bồ-tát ấy cũng không dùng y đắp thân. Lại trong một ngàn năm, Bồ-tát ấy cũng lại không thích nói năng bàn luận với hữu tình thế gian.

Lại nữa, này Xá-lợi Tử! Lúc đó có ma vương bỗng nhiên xuất hiện, tên là Si niệm. Lúc đó, ma vương Si niệm sai các ma Ba-tuần vì hai Bồ-tát Tịnh Trụ, Tịnh Trì tạo ra rừng kiếm và cầu đường kiếm. Lúc đó, ma vương và Ba-tuần tới lui cuồng loạn rồi lớn tiếng nói: “Nay ta tạo ra rừng kiếm này.”

Khi ma nói lời này, trong tam thiên đại thiên thế giới, trên đến cung ma, dưới thấu địa giới, có trăm ngàn câu-chỉ ma vương Ba-tuần, chư Thiên quyến thuộc đều nghe tiếng đó, nên cùng đến tập hội, cũng sinh khủng bố, muốn mưu hại nhau.

Này Xá-lợi Tử! Lúc đó Bồ-tát nhất tâm tinh tấn an trụ không lay động.

